

Arrest

nr. 96 353 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van verschijnt de verzoekende partij en haar advocaat B. SMEKENS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een sjiitische moslim zijn geboren in Badra in de provincie Wassit. U hebt uw hele leven in Qut gewoond. U bent in 2006 gehuwd in Syrië met een Afghaanse die u had leren kennen door uw geregelde reizen voor uw kledingwinkel naar Syrië. U hebt twee kinderen. Uw broer S. A. J. {...} (O.V. xxxxxxxx) werkte als trainer voor de politie. Hij werkte op een Amerikaanse basis. In augustus 2010 werd hij bedreigd door leden van het kantoor van de Sadr-beweging in de Sharkiya wijk. Daarom heeft hij het land verlaten. Hij vroeg asiel aan in België op 30 augustus 2010. De hoedanigheid van vluchteling werd hem toegekend op 15 september 2010. In april 2011 hebben ook zijn echtgenote en kinderen zich bij hem in België gevoegd.

Op 11 september 2011 zou uzelf zijn aangesproken door H. R. {...}en nog iemand van het Sadr kantoor. Ze vroegen u of u uw broer Sadeq naar het kantoor kon sturen om hem enkele vragen te stellen. U zou hebben gezegd dat Sadeq niet in Irak was, maar dat geloofden ze niet. Op 17 oktober 2011 vroegen ze u een tweede keer om Sadeq langs te sturen. U vertelde hen dat hij niet in Irak was, maar ze geloofden u nog steeds niet. Ze gaven u een week de tijd om Sadeq te sturen. Op 20 oktober 2011 werd er een geluidsbom gegooid in uw tuin. Daarop ging u met uw echtgenote en kinderen naar uw ouders. Op 21 oktober 2011 ging u naar Bagdad. U zou Irak hebben verlaten op 26 oktober 2011. U zou die dag met het vliegtuig naar Turkije zijn gevlogen. Van Turkije reisde u verder illegaal naar België, waar u op 8 november 2011 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraag. Uw echtgenote en kinderen verblijven nog steeds bij uw ouders in Qut. Ook uw vier andere broers en twee zussen wonen en werken in Qut. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, kopies van de geboorteaktes van uw kinderen, de geboorteakte van uw echtgenote, een kopie van het paspoort van uw echtgenote en kopie van uw oude paspoort.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest te worden gedood door leden van het Sadr kantoor omdat u uw broer Sadeq niet aan hen hebt uitgeleverd (CGVS, 25/06/2012, p. 12). Er dient echter te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen heeft aangebracht om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u opmerkelijk vaag blijft over de bedreigingen aan het adres van uw broer Sadeq. Sadeq zou, toen hij nog in Irak was, net als u zijn aangesproken door leden van het kantoor van Sadr in Qut. U verklaarde niet te weten hoe vaak ze hem zouden hebben aangesproken en gezegd dat hij naar het Sadr kantoor moest komen. U weet niet of dit één of meerdere keren is gebeurd (CGVS, 25/06/2012, p. 8). Evenmin kan u zeggen of hem iets anders is overkomen. U zou dit ook niet aan uw broer hebben gevraagd (CGVS p.8-9). Dat u dergelijke essentiële informatie niet kent en er zelfs niet naar heeft geïnformeerd, doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw bewering dat u actueel omwille van uw broer een vrees hoeft te koesteren. Jullie zouden exact hetzelfde hebben meegemaakt (namelijk aangesproken worden door leden van het Sadr kantoor om uw broer te convoceren), u zou uw broer onmiddellijk na beide incidenten hebben gecontacteerd en u zou hier in België contact hebben met uw broer (CGVS p.8, 10, 14-15, 17). Bijgevolg kan worden verwacht dat u, die wel internationale bescherming inroept, intussen met uw broer heeft besproken wat er hem was gebeurd. Dergelijke informatie is immers van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten.

Als aanwijzing voor uw vrees haalt u aan dat u twee maal werd aangesproken door leden van het kantoor van de Sadr beweging, één maal in september en één maal in oktober 2011. Tussen de vlucht van uw broer in augustus 2010 en september 2011 zou u nooit benaderd zijn geweest door leden van het kantoor. Evenmin zou iemand in uw familie zijn benaderd, en dat terwijl uw vader en vier broers net als u in Qut wonen (CGVS p.15, 6). Het lijkt dat ook weinig logisch dat men u, meer dan een jaar nadat uw broer uit Irak is vertrokken, plots zou viseren en eisen dat u hem zou langs sturen. U weet zelf ook niet waarom ze na zo'n lange tijd plots bij u komen vragen naar hem (CGVS p.16). Uw verklaring dat uw broers in een andere wijk woonden dan u en het kantoor van de Sadr beweging in uw wijk lag, verklaart het lange stilzwijgen van het kantoor evenmin. U verklaarde immers dat u reeds in januari 2011 naar Sharkiya bent verhuisd (CGVS, 25/06/2012, p. 4).

Voorts dient opgemerkt te worden dat enkel u werd geïnterviewd door het Mehdi leger van het plaatselijke Sadr kantoor. Uw vier andere broers en twee zussen wonen ook in Qut (CGVS, 25/06/2012, p. 6). Toch werden zij niet aangesproken om Sadeq langs te sturen. Ook uw vader werd niet gevraagd om Sadeq naar het kantoor te sturen (CGVS, 25/06/2012, p. 15, p. 17). Als het Mehdi leger daadwerkelijk uw broer Sadeq wilden ondervragen is het verwonderlijk dat ze daar enkel u op aanspraken en de rest van uw familie met rust lieten. Ook nadat u Irak verlaten hebben, is niemand van uw familie benaderd geweest door leden van de Sadr beweging (CGVS p.19). Dit wijst er allerminst op dat u wel, als enige van de familie, zou geïnterviewd worden omwille van uw broer.

Hierbij aansluitend dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de situatie van uw broer Jaffar sinds het vertrek van Sadeq niet overeenstemmen met de verklaringen van Sadeq zelf. U verklaarde dat ze nooit aan iemand anders van uw familie hebben gevraagd of Sadeq kon langskomen (CGVS, 25/06/2012, p. 15). Uw broer Sadeq legt hierover echter andere verklaringen af. Hij verklaarde in september 2010 dat jullie broer Jaffar werd benaderd door leden van het Sadr kantoor. Dit zou twee keer zijn gebeurd: op 20 juli 2010 en op 15 augustus 2010 (1001279, CGVS 10/09/2010, p. 14). Dat u dit niet zou weten, doet opnieuw twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw actuele

vrees. Indien uw broer Jaffar net als u was aangesproken, mag er verwacht worden dat u dit kon aangeven.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat ze u op 17 oktober 2011, een week de tijd gaven om Sadeq langs te brengen (CGVS, 25/06/2012, p. 16). Hoewel ze u een week de tijd gaven, zouden ze al drie dagen later (op 20 oktober 2011) een geluidsbom in uw tuin hebben gegooid (CGVS, 25/06/2012, p. 17). Echter, na het verstrijken van het ultimatum van een week, hebt u echter niets meer van leden van het kantoor van Sadr vernomen (CGVS, 25/06/2012, p. 12). Het klinkt weinig logisch dat ze u voor het verlopen van de termijn al een dergelijke waarschuwing zouden geven, maar daarna niets meer van zich zouden laten horen. In elk geval, u hebt geen enkele aanwijzing dat ze u na het vermeende ultimatum nog zouden viseren. Na uw vertrek uit Qut op 21 oktober 2011 is er niemand naar u komen vragen.

Voorts is het opmerkelijk dat u uw echtgenote en kinderen na de vermeende geluidsbom achterliet bij uw ouders, terwijl enkel u de stad verliet. Dit is een opmerkelijke reactie aangezien u verklaarde dat uw broer u had gewaarschuwd dat ze gevaarlijk waren. U verklaarde zelf dat u vreesde voor de veiligheid van uw echtgenote en kinderen (CGVS, 25/06/2012, p. 17, p. 19). En toch laat u hen achter bij uw ouders, in het huis waar vroeger ook Sadeq woonde op ongeveer 3 kilometer van uw eigen huis (CGVS, 25/06/2012, p. 6).

Tot slot moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende ernstige aanwijzingen opgeeft om te kunnen besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat het feit dat uw broer werd erkend als vluchteling niets afdoet aan bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag. Iedere asielaanvraag dient immers op individuele basis te worden beoordeeld.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Wassit in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Wassit in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Wassit, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Wassit, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Wassit aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Ze bevestigen uw identiteit en afkomst en de samenstelling van uw gezin, maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van artikel 4, §5 van de richtlijn 2004/83/EG en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van voormelde bepalingen zijn aanvraag geloofwaardig moet bevinden als aan de toepassingsvoorwaarden is voldaan. De enige toepassingsvoorwaarde waaraan volgens de commissaris-generaal niet is voldaan, is deze die een samenhangend en aannemelijk relaas vereist dat niet in strijd is met de gekende gegevens. Echter brengt de commissaris-generaal niets aan waaruit blijkt dat hieraan niet zou zijn voldaan. Integendeel, verzoekers relaas wordt bevestigd door het relaas van zijn broer. Dat enkele details niet werden vermeld – waarnaar ook niet werd gevraagd tijdens het interview – vermag geen afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Er kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij kennis heeft van wat er zijn hele – omvangrijke – familie overkomt, te meer deze verspreid is over Irak, Syrië en België. Er zijn geen tegenstrijdigheden. De nieuwe stukken bevestigen ook zijn relaas.

Het feit dat zijn broer(s) licht afwijkende verklaringen hebben afgelegd – met een tussenpoos van twee jaar – kan niet worden beschouwd als tegenstrijdigheden die verzoekers geloofwaardigheid ondermijnen. Het Commissariaat-generaal schendt hiermee het redelijkheidsbeginsel. Uit geen enkel element blijkt overigens dat hij kennis had van het feit dat ook Jafaar zou zijn aangesproken door de SADR-beweging. Een omissie staat niet gelijk aan een tegenstrijdigheid.

Het Commissariaat-generaal geeft zelf aan dat asielaanvragen individueel moeten worden beoordeeld. Desalniettemin gaat men over tot een algemene evaluatie van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en past men deze ten onrechte toe op verzoekers individuele geval. Zijn individuele toestand werd geenszins terdege onderzocht.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte buiten toepassing werd gelaten zonder dat hieromtrent wordt gemotiveerd. Verzoeker benadrukt dat zijn asielaanvraag werd verworpen wegens gebrek aan bewijs. Enige tegenstrijdigheid tussen bewijs en verklaring en bewijzen onderling ligt geenszins voor. Ook laat de verwerende partij aangaande de situatie in Zuid-Irak na aan te tonen dat er inderdaad in concreto de nodige waarborgen zijn om zijn vrees weg te nemen. De commissaris-generaal rept met geen woord over de SADR-beweging of het Mehdi-leger.

Verzoeker stelt voorts dat hij dichtbij het hoofdkantoor van de SADR-beweging woonde om te verantwoorden waarom enkel hij werd aangesproken en voorts betoogt hij dat de reden waarom de andere familieleden niet werden lastig gevallen irrelevant is ten opzichte van zijn individuele situatie. Verzoeker kan deze vraag niet beantwoorden nu hij de interne werking van de SADR-beweging niet kan verklaren,

noch is het duidelijk waarom Sadeq, Jafaar en verzoeker zelf voor hen van belang zijn, wat de concrete aanleiding is van de bedreigingen etc.

Verzoeker stelt dat zijn gezin ondertussen gevlucht is naar Syrië na ontvangst van een dreigbrief, die hij voegt aan het verzoekschrift. Verzoeker achtte het veiliger voor zijn gezin om bij zijn ouders te blijven, dan ze mee te sleuren op zijn vlucht doorheen het Midden-Oosten naar België. Dit was slechts een voorlopige oplossing. Uiteindelijk bleek de situatie nog steeds gevaarlijk zodat zijn gezin naar Syrië vluchtte waar verzoeker zakelijke contacten had. Ook dit is geen ideale situatie, gelet op de burgeroorlog aldaar. Het feit dat zijn gezin dit toch prefereerde getuigt op zijn minst van de ernst van de situatie in Irak. De kopie van de stempel in het paspoort van zijn vrouw kan worden geverifieerd aan de hand van de zich reeds in het dossier bevindende kopie van het volledig paspoort van zijn vrouw. Nog veel ernstiger is de dreigbrief aan zijn adres. Thans staat onomstotelijk vast dat hij met de dood wordt bedreigd.

2.3. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 4, § 5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormeld artikel bij de wet van 28 april 2010 (BS 10 mei 2010) werd omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De schending van voormeld artikel van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.5. Daarnaast wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Dit artikel bepaalt dat, in het geval een asielzoeker geen stukken of bewijzen heeft om zijn asielrelaas te staven, onder cumulatieve voorwaarden verklaringen op zich kunnen volstaan om dit relaas geloofwaardig te achten. De asielzoeker dient in eerste instantie zijn asielrelaas aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen en, indien mogelijk, stukken die het relaas kunnen staven.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekers verklaringen niet aannemelijk zijn omwille van verschillende vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheid die raken aan de essentie van zijn asielrelaas. Zoals hierna zal blijken, is verzoeker er niet in geslaagd deze vaststelling te weerleggen. Aangezien verzoekers relaas niet als aannemelijk of geloofwaardig kan worden beschouwd en de criteria van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet cumulatief dienen te worden vervuld, kan hij zich dan ook niet dienstig beroepen op dit artikel. Het voordeel van de twijfel wordt slechts toegestaan als alle elementen werden onderzocht en de asielinstanties overtuigd zijn van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

2.7. De asielaanvraag van verzoeker werd niet aannemelijk bevonden omdat: (i) verzoeker vaag blijft over de bedreigingen aan het adres van zijn broer; verzoeker weet niet hoeveel keer zijn broer werd aangesproken door leden van het kantoor van Sadr in Qut, hij weet ook niet of zijn broer iets anders is overkomen, verzoeker heeft hier niet naar geïnformeerd bij zijn broer dit terwijl hij in contact staat met hem en zij beiden hetzelfde hebben meegemaakt; (ii) het onlogisch is dat men verzoeker meer dan een jaar na het vertrek van zijn broer plots zou viseren; (iii) het verwonderlijk is dat enkel verzoeker werd aangesproken en niet de rest van de familie; (iv) zijn verklaringen over de situatie van zijn broer Jafaar niet overeenstemmen met de verklaringen van zijn broer Sadeq; (v) het onlogisch is dat er al een waarschuwing gegeven wordt alvorens de termijn om zijn broer binnen te leveren verstreken is en dat ze nadien niets meer van zich lieten horen, er is ook niemand meer naar verzoeker komen vragen zodat er geen enkele aanwijzing is dat ze hem nog zouden viseren; (vi) het opmerkelijk is dat verzoeker zijn vrouw en kinderen achterlaat bij zijn ouders dit terwijl hij ook vreesde voor hun veiligheid; (vii) hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt; (viii) het feit dat zijn broer erkend werd als vluchteling niets afdoet aan voorgaande appreciatie; (ix) de veiligheidssituatie in Wassit, Zuid-Irak niet van die aard is dat er een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict; (x) de door verzoeker voorgelegde documenten geen uitspraak doen over zijn vluchtmotieven maar enkel zijn identiteit, afkomst en samenstelling van zijn gezin bevestigen.

2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk waarom de asielaanvraag van verzoeker niet kan leiden tot een positieve beslissing. Waar verzoeker meent dat zijn relaas wordt bevestigd door het relaas van zijn broer, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Verzoeker, die verklaarde geviséerd te worden omwille van zijn broer, dient dit zelf hard te maken door het afleggen van aannemelijke verklaringen, waartoe hij evenwel in gebreke is gebleven. Het volstaat aldus niet om te verwijzen naar de erkenning van zijn broer als vluchteling teneinde zelf de vluchtelingenstatus op te eisen. De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van zijn aanvraag in beginsel bij verzoeker rust. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

2.9. Van verzoeker wordt voorts niet verwacht dat hij kennis heeft van wat zijn gehele familie overkomt. Evenwel, wanneer hij geviséerd wordt omwille van zijn broer en hij onderworpen wordt aan dezelfde feiten als zijn broer, mag van hem redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich omtrent de gebeurtenissen die de zaak van zijn broer kenmerken, terdege informeert, te meer daar hij zelf verklaarde nog

steeds in contact te staan met zijn broer. De vaststelling evenwel dat verzoeker dit nagelaten heeft en daardoor een gebrekkige kennis vertoont omtrent deze gebeurtenissen, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het betreffen bovendien geen details, maar wezenlijke aspecten van het relaas waarvan verwacht mag worden dat verzoeker hiervan kennis heeft.

2.10. De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten tot de onaannemelijkheid van verzoekers relaas. In die zin is de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met zijn broer wel degelijk relevant in de beoordeling van het gehele relaas. Zoals reeds eerder gesteld, mag van verzoeker verwacht worden dat – wanneer hij geviseerd wordt omwille van zijn broer en om die reden ook de ingrijpende beslissing neemt om zijn land van herkomst te verlaten – hij gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen over kernelementen van zijn asielrelaas. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker stelde dat zijn broer Jafaar niet werd lastig gevallen terwijl zijn broer Sadeq verklaarde dat deze wel werd lastig gevallen. Immers blijkt uit het gehoorverslag van Sadeq dat Jafaar werd aangesproken door drie mannen op de markt die zeiden dat Sadeq naar het bureau moest gaan en verder dat Jafaar hem vertelde dat drie mannen bij hen thuis waren langs geweest en zowel naar Sadeq als Jafaar vroegen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS Sadeq, stuk 11, p. 13). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij stelde met zijn andere broers gepraat te hebben over het feit dat hijzelf benaderd werd door mannen die naar Sadeq vroegen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 15). De Raad acht het dan ook geenszins aannemelijk dat op dergelijk ogenblik Jafaar niet zou gezegd hebben dat hij in het verleden ook benaderd is geweest. De vaststelling dat verzoeker stelt dat zijn andere broers niet benaderd werden (gehoorverslag CGVS, p. 15) druist in tegen de verklaringen van Sadeq en doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. De Raad ziet voorts geenszins in hoe deze discrepantie door tijdsverloop kan uitgelegd worden. Immers, de vraag of ook Jafaar werd lastig gevallen, is dermate fundamenteel dat geacht mag worden dat deze in het geheugen van de asielzoeker gegrift staat. Verzoekers betoog dat hij niet weet of Jafaar ook werd lastig gevallen, druist voorts regelrecht in tegen zijn uitdrukkelijke verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal waar hij stelde dat zijn broers niet werden lastiggevallenen (p. 15).

2.11. Waar verzoeker nog stelt dat hij vlakbij het hoofdkantoor van de Sadr-beweging woonde om te verklaren waarom de overige familieleden niet werden lastiggevallenen, acht de Raad dit geenszins een overtuigend argument. Immers is het geenszins aannemelijk dat indien het Mehdi-leger op zoek was naar verzoekers broer, zij enkel verzoeker hierover lastig zouden vallen maar niet zijn andere familieleden, enkel en alleen omdat verzoeker dichterbij woonde. Ook zijn andere familieleden woonden in Qut zodat afstand geenszins een verantwoording kan zijn. Bovendien verklaart verzoekers argument niet waarom – nu hij gevlucht is en het Mehdi-leger niemand anders meer heeft om aan te spreken dan zijn familie – ook dan zijn familie met rust gelaten wordt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is dit wel degelijk een relevante vaststelling in de beoordeling van zijn asielaanvraag nu deze mee afbreuk doet aan de aannemelijkheid ervan.

2.12. Verzoeker verklaarde voorts uitdrukkelijk dat hij vreesde voor de veiligheid van zijn vrouw en kinderen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 19). In die optiek is het dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker ervoor opteert zijn gezinsleden achter te laten op een onveilige plaats eerder dan te trachten hen in veiligheid te brengen door hen mee te nemen op zijn vlucht. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift geuit kan geenszins overtuigen.

2.13. De Raad wijst er voorts op dat het stuk waarnaar verzoeker verwijst – de dreigbrief – gesteld is in een andere taal dan die van de rechtspleging en niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement wordt dit stuk dan ook niet in overweging genomen. Verzoeker legt voorts slechts een kopie voor uit het paspoort van zijn echtgenote, waaruit zou moeten blijken dat zijn gezin naar Syrië is gevlucht. De Raad wijst er evenwel op dat kopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn waardoor dit stuk bewijswaarde wordt ontzegd. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat documenten slechts een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Nu blijkt dat verzoekers relaas niet aannemelijk is, kan dit geenszins rechtgezet worden door de door verzoeker bijgebrachte stukken.

2.14. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat naar

aanleiding van het hoger gevoerde onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak", laatst bijgewerkt op 30 november 2011), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Wassit in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Wassit in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat zijn individuele situatie wel degelijk onderzocht werd door de commissaris-generaal. Verzoeker toont geenszins aan waarom de situatie in Wassit, Zuid-Irak, plaats van waar hij afkomstig is, niet op hem zou mogen toegepast worden. In zoverre verzoeker nog doelt op zijn asielmotieven, wijst de Raad op zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat zijn asielrelaas onaannemelijk wordt bevonden en verzoeker zich aldus niet langer kan steunen op de elementen die hieraan ten grondslag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.16. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER